

Gemeente van Jezus Christus,

De orde van onze kerkdienst start af van de oude roomse mis. We herkennen nog het Kyrie het Gloria. Ook het Benedictus is een vast onderdeel van de mis vlak voor de communie. En meteen na het Benedictus volgt dan het zgn. Agnus Dei, lam Gods dat wegdraagt de zonden der wereld, ontferm u over ons en geef ons vrede." Vanuit het geloof dat Christus stierf voor onze zonden, vanuit het geloof dat God zonden vergeeft, vanuit de zekerheid, dat God met ons de tijd doorstaat, zijn we niet alleen onroerd, maar zijn we vooral ook dankbaar.

We zijn dankbaar voor het Benedictus van ons leven, want letterlijk betekent dat: Goed gezegd, God zelf heeft gezegd, dat het goed was is. Dankbaar zijn we dat we biddend kunnen zingen, zodat we Godzijdank niet in ademnood geraken.

Paulus zegt het zelf, en hij is niet de eerste de beste: "Dankt te allen tijde de Vader voor alles." Zo hebben we het ook van de kerk en de dogmatiek geleerd: Ellende, verlossing en dankbaarheid.

Welnu, de ellende kennen we. Ellende zien we elke dag weer. Het wordt ons in de huiskamer zichtbaar gemaakt, nog afgezien van de ellende van ons eigen leven. Nee, die ellende die kennen we heel goed.

Verlossing, ja, verlossing wordt ons aangezegd. Het Agnus Dei, het lam Gods draagt de zonden en verlost de mens van alle kwaad. Hij draagt de zonde, niet dat wij daardoor zonder zonde zouden zijn. Maar als Jezus zelf niet met ons en voor ons de zonde draagt, dan zouden wij er zeker onder bezwijken.

Voor die verlossing zijn we dankbaar. Voor het Benedictus en het Agnus Dei horen wij dankbaar te zijn. Wat is dan die dankbaarheid?

Woorden als ellende ellendig en wat er mee samen hangt komen vele malen vaker voor in de bijbel dan woorden als verlossing en hoop. Maar het woord danken of dankbaarheid vinden we slechts een tiental keren in de Schrift.

Is God dan soms meer bezig met de ellende dan met de dankbaarheid? Jazeker, want God is immers begaan, met ontferming bewogen over de ellende van de wereld. En ook voor de verlossing is weinig omhaal van woorden noodzakelijk, want de verlossing is eenvoudig. Waarom spreekt God dan zo weinig over dankbaarheid?

Omdat wij degenen zijn die moeten spreken van dankbaarheid en daarvan moeten zingen vooral. God wijst ons met zoveel woorden op de ellende van het leven en wij moeten Hem danken voor de verlossing der wereld. Ellende kennen we, verlossing kennen we, wat is dan dankbaarheid?

Paulus legt het uit, maar zoals gewoonlijk in scherpe bewoordingen: "Er zal bij jullie geen sprake zijn van onwelgevoeglijkheid en zotte of losse taal, die geen pas geven, doch veeleer van dankzegging!" Het zijn weer van die grote uitersten zoals we van Paulus gewend zijn. Enerzijds onwelgevoeglijkheid en anderzijds: dankbaarheid.

Als er mensen zijn die anders leven dan wij, die anders zijn dan wij, die op een ongebruikelijke, maar principiele wijze in het leven staan, mensen die anders zijn, maar toch proberen het goede te doen, dan worden wij al gauw verleid tot onwelgevoeglijke of zotte taal: "Zoals die zich gedraagt, dat lijkt nergens naar; Dat kan toch niet zoals die leeft. Zo kun je niet zijn, dat mag niet van de bijbel!"

Zotte losse taal om de ander op een afstand te houden. We zouden ook deze mensen dankbaar kunnen zijn, dat ze op andere wijze laten zien, dat het mogelijke is het goede te doen. Laten wij toch dankbaar zijn, dat sommigen nog kritisch en vanuit hun eigen gevoel en persoonlijkheid in het leven staan.

Het beste voorbeeld dat we hebben van iemand, die ongebruikelijk en anders leefde, is Jezus zelf. Was het niet Zijn protest, dat de wereld voorgeed veranderde? Was het niet Zijn ongebruikelijke omgang met mensen en Zijn dood en Zijn opstanding, die ons leven veranderden?

De keus is aan ons: Ofwel we zeggen: Ik ben dankbaar, dat ik van de ander kan leren, of we zeggen: Ik ben dankbaar dat ik niet zo ben. Het is maar wat je wilt zijn: Een discipel of een farizeër!

Paulus was een discipel. Hij was God dankbaar, die zijn leven had veranderd. Maar Paulus staat ook op de baricaden! Met felle taal protesteert hij tegen onwelgevoeglijkheid, tegen gierigheid, tegen dronkenschap, tegen misvattingen en onverstand. Dankbaarheid en protest zijn verenigd in deze ene grote getuige van God.

Dat is dan ook de vermaning van Paulus die hij ons aanzegt. De gelovige mens is ^{niet} of dankbaar of protesterend. Nee hij is beide tegelijk. Ook het protest hoort thuis in ons geloofsleven. Protest tegen de ongelijkheid tussen mensen, protest tegen de verwereldlijking en verloedering van het leven. Ons protest tegen christenen die de deur sluiten voor hen die op een wat andere wijze zoeken naar God. Ons protest ook tegen hen die zeggen Er is geen God!. Protest tegen hen, die ons lied verstoren en doen verstommen, door er doorheen te razen, dat het toch geen zin heeft.

Want wij zijn immers protestanten, die opkomen voor het goede en uit overtuiging kiezen voor het leven en voor de liefde.

Er zijn er ook die in dit leven hun dankbaarheid bij elkaar proberen te graaien, in aanzien en bezittingen, omdat het straks met de dood toch afgelopen is. Maar wij daarentegen zijn protestanten, die uit overtuiging dienen. Dienen wat er maar te dienen valt in dit ellendige leven, dat niet het enige leven is.

Protest en dankbaarheid horen in ons geloof bij elkaar, zodat we niet verslappen in ons leven en in ons loven. Protest en dankbaarheid; kritisch leven en God loven, zo heeft Paulus het ons voorgedaan. Zo heeft de Verlosser onder ons geleefd.

"Bedrinkt U niet aan wijn, waarin bandeloosheid is, maar wordt vervuld met de heilige geest en spreekt onder elkander in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen en zingt en jubelt de Heer van harte, dankt te allen tijde in de Naam van onze Heer Jezus Christus God, de Vader, voor alles, en weest elkander onderdanig in de vrees des-Heeren v. Christus.

Kan de Schrift nog actueler zijn? God is een gevende God. Hij geeft ons de Verlosser en hij schenkt Heilige Geest. Een weldaad voor dit leven, een kracht om het overal en altijd vol te houden. Dat geschenk van God kunnen wij toch niet ongebruikt laten liggen? Die vriendschap en liefde van God zullen wij toch zeker beantwoorden met een leven dat overloopt van dankbaarheid?

Ja, zo zou het moeten en zo zou het kunnen. Maar wat dan, wanneer alle reden tot dankbaarheid ons uit de hand geslagen is? Wat dan? Moeten wij God dankbaar zijn voor de ellende van ons leven? Wat moeten we dan doen op die plekken waar alle liefde is weggeslagen? Wat moeten wij in Godsnaam zeggen wanneer mensen roepen: Dat geloof die God, jullie kerk daar bedank ik hartelijk voor! Teleurstelling heeft het me ongeleverd. Ruzie en scheve ogen. Moet dat het dan zijn?

"Ziet nauwlettend toe hoe gij wandelt, niet als onwijken, maar als wijzen. Wijs is datgene wat God je influisterd. Wijs is diegene die vraagt: Wat zou Jezus zelf in deze situatie gedaan hebben? Wijs is, dat je waar nodig protest laat horen omdat dat een evangelische levenshouding is.

En mocht het zo zijn dat er geen uitweg is, dat er geen woorden te vinden zijn, dat alle hoop vergaan is. Keer dan je hart naar God toe en noem het Hem. Doe het in stilte of zing het als je dat kunt.

Dankt dankt nu allen God
Het hart en mond en handen,
die grote dingen doet
hier en in alle landen.

Want wees eerlijk: soms zijn we onze vijanden dankbaar. Hoe zouden wij dan niet Hem dankbaar zijn, aan wie we alles-te goeds te danken hebben? AMEN